

Robyn Carr
Lent a folyónál

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Robyn Carr, 2003 – Vinton Kiadó Kft., 2025

A mű eredeti címe: *Down by the River*

Harlequin, MIRA Books

• *Magyarra fordította:* Bosnyák Edi

ISBN 978-615-108-024-5

• *Borítókép:* Shutterstock

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-30-300-9899; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

ROBYN CARR

Lent
a **FOLYÓNÁL**

A VÖLGY TITKAI

Dr. June Hudson a telefon csörgésére ébredt. Odakint még mindig sötét volt, de amikor az oldalára fordult, és ránézett az órára, a kijelző 6:15-öt mutatott. Nyilvánvalóan elaludt. Megnyomta a vezeték nélküli telefon gombját.

– June Hudson.

– Ki volt az a férfi? – tudakolta Myrna, June nyolcvannégy éves nagynénje.

June vetett egy pillantást a válla fölött a szóban forgó pasira. Jim... A férfi ásított egyet, és megvakarta a mellkasát. Ó! Ezek szerint June nem álmodott. Jim valóban itt van mellette, teljes életnagyságban, azok után, hogy olyan sokáig távol volt.

Nem Myrna néni az egyetlen, aki semmit sem tudott June titkos szeretőjéről, hiszen néhány embert leszámítva a doktornő gondosan eltitkolta a város lakói elől. Rengeteget kell majd magyarázkodnia...

– Jimnek hívják, és át fogom vinni hozzád, hogy bemutassam neked, amint lesz egy kis időm. Remélem, már ma délelőtt. Megígérem, hogy el fogja nyerni a tetszésedet.

– Hová valósi? Mi a foglalkozása?

A válaszok nagy részét még én sem tudtam kideríteni! – gondolta June.

– Hamarosan találkozunk, nénikém. Sok mindenről kell beszámolnom neked, és hamarosan be kell mennem a rendelőbe is.

June kinyomta a hívást, és visszatette a telefont az éjjeliszekrényre. Ránézett Jimre, megcsóválta a fejét, és elmosolyodott.

Megint csörögni kezdett a telefon.

– Nem vagyok ügyeletben – mondta a férfinak. – Majd a rögzítő felveszi.

Jim vidáman felvonta a szemöldökét.

– Sok mindenről kell beszámolnod? – kérdezte.

– Így igaz, és valószínűleg a fantáziámra kell hagyatkoznom – felelte June, és anyaszült meztelenül kipattant az ágyból. – Gyorsan lezuhanyozom. Meghallgatnád az üzeneteket? Ha valakinek segítségre van szüksége, kérlek, hozd be a telefont a fürdőszobába!

A konyhában lévő rögzítőből felcsendült June apjának a hangja, és annyira életszerű volt, hogy a nő gyorsan maga elé kapta a köntösét. Elmer Hudson azon kevesek közé tartozott, akik tudtak Jim létezéséről, de azért ő sem tudott mindent.

– Most aztán alaposan felbolygattad a méhkast, nem igaz? – kérdezte Elmer, azután elnevette magát. – Azt hiszem, ma reggel a kávézóban fogom meginni a kávémat, hátha valaki szívrohamot kap az izgalomtól.

– Az apádnak jó a humorérzéke – jegyezte meg Jim a hívás után.

– Percenként megnevetted az embert. – June vágott egy grimaszt. – Találj ki egy hihető sztorit, amíg én lezuhanyozom!

Miközben a meleg vízre várt, szemügyre vette magát oldalról a tükörben. Kezdett eltűnni a dereka.

Egy évvel ezelőtt egy harminchét éves, egyedülálló, kisvárosi orvos volt. Hat hónappal ezelőtt megismerkedett ugyan valakivel, ettől függetlenül azonban biztosra vette, hogy nem lesz gyereke. Néhány hónappal ezelőtt a futó kalandból komoly kapcsolat lett, és minden egyes alkalommal, amikor Jimmel elbúcsúztak egymástól, az is elhangzott, hogy „szeretlek”. Két héttel ezelőtt még viszonylag lapos volt a hasa, de abban a pillanatban, amikor megtudta, hogy négy hónapos terhes, a dereka elkezdett vastagodni. És körülbelül abban a pillanatban, amikor Jim végleg hazatért hozzá, kivirágzott, és elkezdett gömbölyödni a hasa.

Tegnap éjjel, a hétvégi Arató Fesztivál utolsó napján, amikor már csak a legelszántabbak táncoltak, a férfi felbukkant a semmiből. June-nak olyan érzése volt, mintha megszűnt volna körülötte a világ, és csak ők ketten léteztek volna, egymást átölelve, hevesen csókolózva. Utána elszöktek, amilyen gyorsan csak lehetett, anélkül hogy June bemutatta volna a férfit bárkinek

is. De túlságosan naiv volt. A külvilág természetesen nem szűnt meg létezni, és a város lakói szemmel tartották őket.

Hallotta, hogy megint csörögni kezd a telefon, és tudta, hogy mindenki fel fogja hívni ma reggel. Valószínűleg hálásnak kellett volna lennie azért, hogy a roham nem tegnap éjjel kezdődött.

Az igazság – amit nem fognak megosztani senkivel – az volt, hogy June tavaly tavasszal ismerkedett meg Jimmel, amikor a férfi késő éjjel bevitt egy sérültet a rendelőbe, és fegyvert fogott June-ra, miközben a nő eltávolított egy golyót a társa vállából. June ösztönei azt súgták, hogy ez a magas, jóképű, kék szemű férfi nem lehet bűnöző, és mire menthetetlenül beleszeretett, az is kiderült, hogy Jim a Kábítószer-ellenes Hivatal beépített ügynöke, és akkoriban egy hegyek között lévő kannabisztermesztő farmon dolgozott, hogy lebuktathassa a drogkereskedőket. A razziát követően Jim kapott még egy megbízatást, azután végleg nyugdíjba vonult, lezárva ezzel a sikeres rendőri karrierjét. Azt egyikük sem sejtette, hogy June már terhes...

A lányt az apja nevelte fel, aki korábban szintén a város orvosa volt, és mindig csak mások jólétével és egészségével törődött.

Függetlenül attól, hogy June-nak állandóan hányingere volt, le volt lassulva, és sírógörccsök törtek rá, sokáig semmit sem sejtett. Mire beszámolt a tüneteiről a kollégájának és üzlettársának, John Stone-nak, már régebb óta terhes volt.

Kilépett a zuhanyfülkéből, és miután megtörölközött, maga köré csavarta a fürdőlepedőt, és visszament a hálószobába. Göndör haja nedves tincsekben tapadt a vállára.

– Ugye emlékszel, hogy az utolsó megbízatásod előtt azt mondtam neked, hogy szerintem nem lehet gyerekem?

– Igen, emlékszem – felelte Jim, és bólintott.

A férfi az ágyban ült, derékig betakarózva, és egy bögre kávé tartott a kezében. June skót juhász kutyája, Sadie, aki nem ugorhatott fel a bútorokra, Jim lábánál aludt az ágyon.

– Most döbbszem rá, hogy akkor már terhes voltam.

– Ahhoz képest, hogy orvos vagy, nem ügyelsz különösebben a részletekre.

– Ha másokról van szó, az összes részletre odafigyelek. Főztél kávé?

– Igen, és Sadie-t is kirángattam a kertbe, sőt adtam neki reggelit.

– Lehet, hogy jó hasznodat fogom venni. De mielőtt kényelembe helyeznéd magad, be kell jönnöd velem a városba. Találkoznod kell pár emberrel. Nem vesztegethetjük az időt.

– Miért?

June lassan széttárta a fürdőlepedőt, és megmutatta magán azt a dudort, amelynek lakója hamarosan etetésért fog üvölni. A férfi tekintete ellágyult, miközben alaposan szemügyre vette a nő átalakult testét.

– Ideje megismerkedned a családommal és a barátaimmal – mondta neki June.

– Talán ki kellene vened egy szabadnapot. Átmehetnénk Renóba vagy Lake Tahóba, és összeházashatnánk.

June azonnal elvörösödött. *Házasság?* Máris? Hiszen jóformán semmit sem tudott erről a férfiről, azonkívül hogy örülni szerelmes belé, és horkol. Sok mindent homály fedett, és addig nem akart hozzámenni, amíg nem tud meg róla jó néhány részletet.

De nem akarta elrontani a bimbózó kapcsolatukat azzal, hogy visszautasítja ezt a nemes lelkű ajánlatot. Odahajolt a férfihez, és adott egy csókot a szájára.

– A szemérmességgel már elkéstél, Jim. Inkább azt áruld el nekem, miféle történettel fogunk előállni az... *udvarlási szakasszal* kapcsolatban!

A férfi megdörzsölte az arcát.

– A tapasztalataim azt bizonyítják, hogy az igazság némi elferdítése a legcélravezetőbb a hazugságnál, úgyhogy mit szólnál, mondjuk, ehhez: a keleti parton dolgoztam a bűnüldöző szerveknél, és miután nyugdíjba vonultam, átköltöztem ide, a nyugati partra. Tavaly tavasszal ismerkedtem meg veled, amikor éppen ezen a környéken jártam, és bevittem a rendelőbe az egyik barátomat, aki megsérült.

– De az a férfi egy bűnöző volt! Drogot természetelt!

Jim vállat vont.

– Igen, de barátok voltunk. Legalábbis ő azt hitte.

– Ó, szóval ez így működik?

June leült az ágyra törökülésben, mint egy gyerek, aki a történet folytatására vár. A telefon megint csörögni kezdett, és az üzenetrögzítőből felcsendült dr. Stone hangja:

– Szia, June! Arra gondoltam, hogy talán ki akarsz venni egy szabadnapot, vagy legalább egy szabad délelőttöt. Én egyedül is elboldogulok a rendelőben, ha neked... más dolgod van. He-he-he!

– Seggfej! – morogta halkán June. – Nos, Mr. Post! Mit jelent az pontosan, hogy a bűnüldöző szerveknél dolgoztál?

– Húsz év alatt mindenbe belekóstoltam, és az elmúlt néhány évben főleg egy irodában ültem.

– És ez valóban így van?

Jim bólintott.

– Sajnos igen.

– És mi járatban voltál errefelé?

– Egy kellemes helyet kerestem, ahol letelepedhetnék. Grace Valley akkor is elnyerte volna a tetszésemet, ha nem szerettem volna bele a város orvosába.

– Ugye tudod, hogy különös tehetséged van ehhez? – jegyezte meg elismerően June.

– Profi vagyok, illetve az voltam.

– És honnan fogom majd tudni, hogy mikor hazudsz nekem?

Jim rátette a tenyerét a nő tarkójára, közelebb húzta magához, és gyengéden megcsókolta.

– Te mindig is tudtad rólam az igazat, habár én magam sem értem, hogyan csinálod. Erre rajtad kívül csak a nővérem képes, Annie. – Elmosolyodott. – De őt másként szeretem, mint téged.

– Ezt örömmel hallom. – June felpattant. – A tiéd a fürdőszoba, és igyekezz! Induljunk el, mielőtt a pletykafészek találgatni kezdenének!

June és Jim a nő platós autójával ment be a városba. Jim most elfoglalta Sadie szokásos helyét, és mivel June-nak esze ágában sem volt berakni a kutyát a hátsó ülésre, Sadie bepréselődött kettejük közé. June útközben felhívta Johnt.

– Csak szólni akartam, hogy éppen a város felé tartok, és magammal viszem a... magammal viszem Jimet is, hogy mindenki alaposan szemügyre vehesse, és áldását adhassa ránk.

– Ugyan már, June! – tiltakozott megjátszott sértődöttséggel John. – Semmi közünk ahhoz, hogy kit választasz magad mellé.

– Bárcsak így lenne! – mondta June, és elnevette magát.

Egy kanyar miatt lelassított, és megpillantott az út mellett egy lerobbant platós autót, amelynek a bal hátsó kereke hiányzott. Az öreg jármű tele volt pakolva zsákokkal, dobozokkal és kisméretű matracokkal. Az autó mögött két, rongyokba öltöztetett gyerek állt, akiknek ezer éve nem vágták le a haját, ezért nem lehetett megállapítani, hogy fiúk-e, vagy lányok. Elvesztettnek látszottak, és piszkosak voltak. Csípős volt a levegő, de nem volt rajtuk kabát, és June a hiányos öltözékükből arra következtetett, hogy valószínűleg alultápláltak is.

Október volt, és errefelé az őszi esők tavasz végéig nem szoktak elállni, de a fenyegető égbolt ellenére a család holmija nem volt letakarva.

A környékbeli utakon gyakran lehetett találkozni olyan, szerény körülmények között élő családokkal, akik az újratekérés reményében indultak útnak. A tél közeledtével az építkezésekről és a farmokról elküldték az alkalmi munkásokat, ezért sokan az állam és a megye támogatására szorultak.

– A francba! – dünnyögte June, miközben lelassított. – Több időre lesz szükségünk, John, mert megállunk. Találtam egy defektes autót és egy segítségre szoruló családot.

– Semmi gond. Még úgysem fújtuk fel az összes lufit.

– Eszedbe ne jusson...!

– Húzódj le, June! – kiáltotta Jim. – Azt hiszem, orvosra van szükségük.

June megállt a lerobbant jármű előtt, kipattant az autóból, és zsebre dugta a telefonját. Azonnal felmérte a helyzetet. A vezetőülés és az anyósülés felőli ajtó nyitva volt, az anyósülésen egy terhes nő ült, aki a hasát szorongatta. Hátradőlt, amennyire csak tudott, a lábát a műszerfalnak támasztotta, és az arca eltorzult a fájdalomtól. Egy fiatal férfi toporgott mellette, aki valószínűleg a férje volt.

June kikapta az orvosi táskát az autóból.

– Segíts, Jim! – kiáltotta, miközben odaszaladt a nőhöz. – Orvos vagyok – közölte vele, miközben félretolta a férfit az útból.

Most nem törődött az udvariassággal, mert a magzatvíz és a vér már elborította az autó padlóját, és amikor felhúzta a terhes nő virágmintás ruháját, megállapította, hogy a gyerek feje már látszik.

Azonnal a férfi felé fordult:

– Vegyen le egy matracot a platóról, és tegye rá az én autóm platójára! És igyekezzen! Jim, te gyere ide, vedd ki az asszonyt az autóból, és fektesd le a matracra! Gyerünk, gyerünk, gyerünk!

A férj némi értetlenkedés után engedelmeskedett, de nem kapkodta el a dolgot. Beesett volt az arca, és olyan vékonynak látszott, hogy majdnem leesett róla a nadrágja. Jim kiemelte a nőt az autóból, odavitte June kocsijához, és türelmesen várakozott, miközben a férj a köteleket bogozgatta. June ledobta a táskáját, odalépett hozzá, kirántotta a matracot a kezéből, és rádobta az autója platójára.

Jim óvatosan ráfektette a nőt a matracra, June pedig előhúzza a telefont a zsebéből, és odaadta neki.

– Hívd vissza Johnt, számolj be neki az eseményekről, és mondd meg neki, hogy hozza ide a mentőautót! – utasította, miközben elővett a táskájából egy kesztyűt.

– Nincs pénzünk mentőautóra – mondta a férj. – Az előző szülést is én vezettem le, ezt is meg tudom csinálni.

– Nem tudja megcsinálni, mert rosszul fekszik a gyerek. Meg kell fordítanom a fejét. Hozzon nekem ágyneműt, törülközőket vagy ruhákat! Fel kell törölnünk valamivel a folyadékot, és be kell bugyolálnunk az anyát és a gyereket. – June felhúzta a kesztyűt. – Hogy hívnak, kedves? – kérdezte, miközben az egyik kezét rátette a baba fejére, a másikkal pedig kitapogatta a nő méhét.

– Er... Erlinnek. Erlin Davis.

– És ez lesz a harmadik gyereked?

– A negyedik. Egy meghalt.

– Korábban is merültek fel komplikációk szülés közben?

– Csak egyszer. A baba halva született.

A fiatal nő vérfagyasztó hangon felüvöltött.

– Kórházban szültél?

– Őt... őt igen. A másik kettőt otthon szültem meg, és minden simán ment.

– A gyerekszülés mindig kiszámíthatatlan. Kérlek, most ne lélegezz mélyeket, és ne nyomj! Megpróbálom megfordítani a gyerek fejét. Fájni fog, de gyorsan elmúlik.

– Igyekezni fogok.

– Csak ennyit kérek, Erline. – Miközben June óvatosan megmozdította a gyerek fejét, a várandós anya nyöszörgött és zihált. – Sikerült, Erline! – June most felkapta a fejét, és körülnézett. – Hol vannak már azok a törülközők?

Fél füllel hallotta, hogy Jim elmagyarázza Johnnak a telefonban, hogy kicsoda ő, és mire van szükség. Azt is hallotta, hogy a fiatal férj a két gyereket terelgeti, akik rémülten nyöszörögnek.

Hirtelen döntéssel levette a kabátját és a pulóverét, és leterítette őket Erline mellé.

– Készen állunk, Erline! Most már nyomhatsz.

Hirtelen csönd lett, mintha az anya erőt gyűjtött volna, azután hangosan felnyögött, nyomni kezdett, és kicsusszant a baba feje. June a táskájában lévő kézi orrszívóval kitakarította a baba száját és orrát, habár nem volt rá szükség. A nehézségek dacára a csöppség máris harsányan felsírt. June gyakorlott mozdulattal kiszabadította a baba vállát, aztán pedig beletette a kisfiút Erline kezébe.

– Ó, Erline, nagyon ügyesen csináltad! Kisfiú, és körülbelül három kiló.

June most bebugyolálta a babát a pulóverébe, ráfektette az anyja hasára, után lehúzta a kesztyűt, és benyúlt egy csipeszért a táskájába. Elszorította a köldökszínőrt, de nem vágta el, mert úgy döntött, hogy jobb lesz, ha azt John végzi el, amennyiben hamarosan megérkezik. Utána ráterítette a kabátját a kisfiúra és a didergő anyára.

– Nem találtam ágyneműt – mondta a háta mögött az újdonsült apa.

June megfordult.

– Fia született, és egészségesnek tűnik, de az lesz a legjobb, ha megvizsgálják a kórházban.

– Nincs pénzünk kórházra – felelte a férfi, miközben beletúrt a nadrágja zsebébe, és előhúzott egy vékony köteg bankjegyet.

Leszámolt belőle két húszdollárost, és közben June orrát azonnal megcsapta a marihuána jellegzetes szaga. A férfi odanyújtotta neki a bankjegyeket, és amikor belenézett a szemébe, June látta, hogy ki van tágulva a pupillája, és végre megértette, miért olyan lassú és fásult. Sokan természetek kannabiszt a hegyek között, többnyire a pénz miatt, és számukra ez a növény is csak olyan volt, mint a többi. Néhányan a kertjük hátsó részében ültették el, de azoknak, akik nagyban csinálták, hatalmas földjeik voltak, és Jim közékük épült be, hogy lebuktassa őket. Ez a férfi azonban függő volt, aki elsősorban a saját igényeit akarta kielégíteni, és talán egy kis pluszpénzhez akart jutni.

– Nem kell a pénze – közölte vele June. – Biztosra veszem, hogy jogosult a támogatásra, és ezek a bankjegyek bűzlenek. Tegye el őket gyorsan, mielőtt bajba kerül! A felesége is szokott szívni?

– Akkor nem, amikor terhes.

– Egyáltalán nem szoktam – szólt közbe Erline.

– Néha azért elszívsz egy-két füves cigit.

– Csak egészségügyi okokból – mondta June.

Jim csatlakozott hozzájuk a fiatal pár két kislányával, és elég dühösnek látszott. Az egyik kislány kétéves lehetett, a másik három. Mind a ketten pólót, pamutnadrágot és szandált viseltek a hideg ellenére. Az egyik gyerek arcán egy vörös folt éktelenkedett, mintha pofon vágták volna, és láthatóan a sírás kerülgette.

Az apa eltette a pénzt, és a lányai felé fordult.

– Nem akarja megnézni a fiát? – kérdezte June, hogy elterelje a figyelmét, azután finoman a matracon fekvő Erline felé tolta.

Szerencsére John hamar odaért a mentőautóval, és berakták Erline-t meg az újszülöttet. June beültette a két kislányt az első ülésre, azután Jim felé fordult.

– Nekem kell vezetnem, hogy John útközben Erline-nel és a kisbabával foglalkozhasson. Majd később találkozunk a városban. Ugye nem gond?

– Van más választásom?

– Persze. Leparkolhatod az autót egy alkalmasabb helyen, és velünk jöhettek Sadie-vel.

– És vele mi lesz? – kérdezte Jim a fiatal férfi felé biccentve.

– Miatta nem aggódom különösebben. Inkább Erlinék miatt aggódom.

– Menj csak! Megvárlak a kávézóban, és szembenézek a kihívással.

June elmosolyodott, mert tudta, hogy az apja és a barátai már a kávézóban lebzselnek.

– Bátor férfi vagy!

Jim levette a kabátját, és ráterítette June vállára.

– Ilyen lesz melletted az életem?

– Nem egészen. Többnyire nem így indul a napom.

– De hasonlóan, igaz? – kérdezte komoran Jim.

June lábujjhegyre állt, és megcsókolta.

– Te viszont remekül tudsz alkalmazkodni, úgyhogy ki fogod bírni.

Utána beült a mentőautó volánja mögé, bekapcsolta a szirénát, és elhajtott.

Jim ránézett az újdonsült apára, aki bizonytalanul méregette az emelőre támasztott autóját.

– Mit szólna ahhoz, ha bedobnánk a defektes kereket hozzám, és bevinném a városba? Talán

meg tudja javíttatni, és elmehet a kórházba is.

A férfi vállat vont.

– Inkább meg kellene javítanom a kereket, és el kellene húznom a csíkot. Sosem tartottam jó ötletnek, hogy gyerekeink legyenek.

– Nem gondolja, hogy a családja a keresésére fog indulni? – kérdezte Jim, és felvonta a szemöldökét.

A férfi felmordult, kelletlenül elment a kerékért, és June autója felé gurította. Jim türelmetlenül felkapta a kereket, és bedobta hátra. A fiatal férfi be akart ülni az anyósülésre, de amikor meglátta Sadie-t, mozdulatlaná dermedt.

– Inkább hátra ülök. Nem kedvelem a kutyákat.

Jobb is lesz, mert Sadie meg nem kedveli az idiótákat – gondolta Jim, de csak ennyit mondott:

– Ahogy gondolja.